

Filip Vlček a Rony Janeček

(John Wolfhooker)

„Recept na výrobu globálního hitu neexistuje“

Hudební scéna je zná jako mistry strun v sestavě John Wolfhooker. V poslední době je ale o Filipu Vlčkovi a Ronym Janečkovi slyšet i mimo domovskou kapelu. V nahrávacím studiu na kraji Prahy tvoří „z nápadů písničky a z písniček nahrávky“. To je podle nich samotných náplň hudební produkce, která je oba živí.

TEXT: PETR ADÁMEK

Máme pátek, 10.30 dopoledne. Touto dobou jsou lidé obvykle v práci. Čím byste se zabývali vy dva, kdybychom teď spolu nedělali interview?

Rony: Nějaký čas jsme se neviděli, takže bychom si navzájem pouštěli písničky, na kterých jsme v poslední době pracovali. O demáčích, které zrovna produkujeme, diskutujeme často. To je jedna z výhod, že máme studia hned vedle sebe.

Filip: Často mají tyto debaty podobu uklidňování, když je ten druhý jen nejtí. „Nestresuj, takhle to zní skvěle.“

Zkuste mi nejprve v několika větách popsat, co je podle vás esencí práce hudebního producenta.

Filip: Děláme z nápadů písničky. A z písniček děláme nahrávky. Produkce musí podpořit emoci a sdělení skladby jako takové. Přičemž je to nikdy nekončící proces hledání nových úhlů, jak to provést. Je to stejně zábavná práce jako být muzikantem v kapele.

Rony: Snažíme se, aby emoce, které se tvůrce snaží předat, byly pochopeny a podpořeny všemi dostupnými prostředky. Aby byly pro publikum srozumitelné.

A teď detailněji. Jakým stylem pracujete?

Filip: Nejprve dostanu od muzikanta demo. Pak si společně řekneme, jaká bude celková estetika skladby a její zvuková tematika. Příklady otázek, co si pokládáme s interpretem: Bude písnička stát na syntácích? Na trapových prvcích? Anebo na kytarách? Jakmile si toto ujasníme, začneme se věnovat struktuře. Pokud mi do ruky přijde jen prvotní nápad anebo velmi hrubé demo, začneme postupně stavět dál. Máme třeba první sloku a refrén. V tu chvíli přichází otázka: Vytvoříme předrefrén?

Rony Janeček (v popředí) a Filip Vlček (v pozadí), foto: Alexandra Hrašková

Bude mít smysluplné využití? Pokud ano, tak ho uděláme. Na řadu přichází druhá sloka. Zamyslíme se, co se v ní dá udělat jinak, ať už ve zpěvu, nebo po instrumentální stránce. Využijeme znovu předrefrén? Anebo vymyslíme bridge? Zrecyklujeme předchozí sloku, anebo ji vymyslíme jinak? Ve chvíli, kdy máme kompletně postavenou skladbu, se začneme vrtat v detailech.

Rony: Z mé zkušenosti není často z dema patrné, co je refrén a co je sloka. Takže v první fázi musíme tyto části více odlišit, pokud to vysloveně nebyl záměr interpreta. Pokud má refrén

stejně akordy jako sloka, není silný nebo se v něm zkrátka nic zajímavého neděje, pokusíme se buď vymyslet něco silnějšího, anebo to necháme být a zaměříme se víc na samotnou produkci.

Primárně tedy s interpretem řešíte, jakého zvuku chce dosáhnout?

Rony: Nejprve si musíme ujasnit, co chce umělec skladbou sdělit. To je úplný základ. O co ti v textu jde? Co chceš lidem říct? A jakým způsobem jim to chceš podat? Až od toho se pak odvíjí zvuk.

Z toho, co popisujete, mám pocit, že se z velké části bavíme spíš o samotném songwritingu než o produkci. Kde je mezi nimi hranice?

Filip: Songwriter je pro mě ten, kdo přijde s akordy, melodií a textem. To jsou tři prvky, které jsou základem songwritingu. Producent by se pak měl postarat o jejich podání po technické stránce. Následně by měl přijít na řadu mixing a mastering engineer. Pokud nahráváme

Někteří lidi u nás se spíš shazují, než aby si vzájemně pomohli. Prospěch z toho nakonec nemá nikdo.

s živou kapelou, tak ještě recording engineer, který řeší náběr nástrojů. To ale popisuju ideální svět, v němž má každou část procesu na starosti specializovaný člověk. Rozpočty nejsou vždy tak velké, aby se dali zaplatit všichni, takže je běžnější, že jeden člověk obsáhne víc činností. Proto musí producenti rozumět i dalším oblastem vzniku nahrávky.

Jaká vlastně byla vaše cesta k hudební produkci?

Rony: Na začátku byl počítač, zvuková karta a základní nahrávací program. Táta pak jednou pořídil domů lepší technické vybavení. Začal jsem v domácích podmínkách nahrávat dema a úplně jsem propadl možnosti nebýt omezen jediným jediným nástrojem. Tehdy mi bylo asi 12 nebo 13. Ze začátku jsem zkoušel produkovat pro potřeby naší kapely, nejprve hlavně dema, na nic dalšího jsem si netroufal. První nahrávky, které jsem mixoval pro John Wolfhooker, byly až singly Zeddknot a Monalisa. Ve chvíli, kdy mi začaly přicházet poptávky na produkci i mimo kapelu, jsem zjistil, že si tím dokážu i něco vydělat. Až jsem se dostal do stadia, kdy mě produkce živí. **Filip:** Já jsem se k produkci dostal kvůli frustraci. V mé předchozí kapele Koblížci! mě začal bavit metal, ale kluci se tím vůbec nechtěli zabývat. Chtěl jsem dělat

tvrdou muziku alespoň sám. Pak jsem objevil možnosti programovaných bicích a začal jsem si s nimi hrát. Postupně jsem toho sám zvládl udělat víc a víc a nakonec jsem do té díry spadl stejným způsobem jako Rony.

Jste tedy oba samouci. Existuje nějaká učební metoda, která se vám osvědčila?

Rony: Klasika – tutoriály, podcasty, masterclassy, YouTube videa. Podstatné

nám dalo nejvíc. Pár podobně naladěných lidí kolem sebe máme, ale jinak podobné spolupráce příliš nefungují. Někteří lidi u nás se spíš shazují, než aby si vzájemně pomohli. Prospěch z toho nakonec nemá nikdo. Snad tu společně nastartujeme trend producentské spolupráce.

Filip: Příklad to nefunguje. Přitom pozvedávat úroveň muziky v naší malé zemi s malým trhem, což je mimochodem problém, na který narážím neustále, by mělo být cílem nás všech. Za sebe ale

Filip: To netvrdím. Možná to byl účel. Všechno je to subjektivní.

Na čem jste dělali za poslední dobu?

Rony: Já jsem se před pár dny vrátil ze Švýcarska, kde jsem byl dokončovat produkci skladby, která se objeví za Rakousko v Eurovizi. Prakticky nonstop tři dny jsme se věnovali nejmenším detailům. Celá ta píseň je dost kontroverzní. Na Eurovizi se ale obyčejné písničky nehodí. Interpretky se jmenují Salena

Funkční je najít si jednoho člověka, detailně ho nastudovat a to nejužitečnější přijmout za své. A pokračovat ve studiu dalšího člověka. A když jich je třeba patnáct, tak se začne formovat něco vlastního.

a Teya a písnička Who the Hell is Edgar. Skladba vyšla 8. března na Den žen.

Kdo další prošel vašimi rukama?

Filip: Dělal jsem s Annou Slováčkovou, produkoval jsem Lucii – skladbu Nejlepší, kterou znám. Pak Trocha klidu, Aiko, Annabelle. Spoluprodukoval jsem skladbu Půlnoc od Poetiky, která byla začátkem února 6. nejhranější skladbou v českých rádiích. Pracujeme s Xindlem X na novém albu nebo s Ewou Farnou, ale to vše je stále v řešení a není jisté, že z toho něco bude.

Rony: Já jsem se podílel na skladbách Sofiana Medjmedje, Patrika Malého, PeKaře, Hentai Corporation nebo Rybiček 48. Míchal jsem singly pro Martina Haricha a s Lukášem Chromkem singl pro kapelu Nebe. S Filipem napůl jsme mixovali muzikál na Broadway Okno mé lásky

a do budoucna mám rozdělané skladby s Pam Rabbit, Mirai nebo Lenny.

Existuje recept, jak udělat celosvětový hit, který bude fungovat? Ze všech úspěšných hitparádových skladeb už přece někdo musel dokázat derivovat určitý funkční klíč nebo schéma...

Filip: Jak udělat hit pro české publikum a pro česká rádia, to by se shrnout dalo. **Rony:** Jo, do tříbodové poučky. (smích)

moc dobře funguje. Hrajeme klasické rockové hity od Queen, Led Zeppelin, Deep Purple, Whitesnake v provedení symfonického orchestru s live bandem a zpěváky. Objeli jsme kus světa, hráli jsme například v Anglii, v Řecku v nejstarším amfiteátru na světě z roku 161 n. l. Odeon of Herodes Atticus, na Sicílii, v Tel Avivu nebo v Barceloně. Jelikož jde o projekt světového formátu, občas se přihodí něco unikátního. Tak třeba jsme si zahráli s jedním z bývalých

Filip Vlček, foto: Marcel Procházka

Filip: Ale globálně, aby to mělo nápad a emoci, se to říct nedá.

Rony: Nemyslím, že nějaký recept existuje. Můžeš se o to snažit, ale nevyjde to. A pak to vyjde, když to nejmíň čekáš.

Pár slovy – co v sobě musí mít dobrý song?

Filip: Musí mít co říct.

Rony: Pokud je řeč o popu, musí být chytlavý.

Rony, ty se kromě produkce a vaší kapely věnuješ i projektu Rock the Opera. O co jde?

Rony: Jde o jednoduchý koncept, který

zpěváků Deep Purple. Neuvěřitelná jsou i místa, kde hrajeme. Hráli jsme v Ulster Hall v Belfastu, kde Led Zeppelin úplně poprvé hráli naživo Stairway to Heaven. Anebo ve Vídeňské státní opeře. V Anglii jsme si zase zahráli s BBC Symphony Orchestra. Neuvěřitelné zážitky.

Co bys poradil začínajícím kytaristům?

Rony: Samozřejmě cvičit. A zkusit skládat. Nesnažit se stylizovat do jiného kytaristy. Maximálně nastudovat někoho na 100 procent a vzít si z toho pět. A jít k dalšímu kytaristovi. A chodit na párty a kamarádit se s lidmi. Druhá

Dříve jsme měli pocit, že jsme v Česku dosáhli limitů, jakých lze s touto hudbou dosáhnout. Zpětně víme, že jsme se mýlili a že se to dá dostat dál. Povíme si za pár let.

nejdůležitější věc jsou lidi. Když někdo potřebuje do projektu kytaristu, tak by měl být první, na koho si vzpomene.

Na scéně jste známí zejména jako členové John Wolfhooker. Vlastní hudbu si přitom produkuje sami. Často slyším, že to nemusí být úplně výhoda.

Filip: To je pravda. Když děláme pro někoho jiného, máme nadhled, díky čemuž je práce jednodušší. V John Wolfhooker je to kolektivní záležitost. Děláme si všechno sami a do každé fáze procesu mluví čtyři lidi. Je tedy mnohem složitější se na něčem shodnout.

V jaké fázi se kapela momentálně nachází?

Filip: Dokončujeme novou desku, vyjde v dubnu. A v dlouhodobém horizontu máme sen vyrazit pravidelně na malé vlastní tour po Evropě, kdy by v každém klubu přišla alespoň stovka lidí. To by byla krásná meta. Na to zatím nemáme, přesto je naší ambicí zkusit prorazit v zahraničí. Dříve jsme taky měli pocit, že jsme v Česku dosáhli limitů, jakých s touto hudbou lze dosáhnout. Zpětně víme, že jsme se mýlili a že se to dá dostat dál. Povíme si za pár let.

Zpátky k hudební produkci. Máte nějaký producentský sen?

Filip: Já bych chtěl udělat jeden obrovský mezinárodní hit, do konce života z něj být zajištěný, a díky tomu moct pro radost hledat talenty a nakopávat je v jejich další kariéře. ☒

Natáčení videoklipu John Wolfhooker ke společné skladbě Free Your Mind s RedZedem, foto: Alexandra Hrašková

je dokázat vyfiltrovat užitečné informace. Funkční je najít si jednoho člověka, detailně ho nastudovat a to nejužitečnější přijmout za své. A pokračovat ve studiu dalšího člověka. A když jich je třeba patnáct, tak se začne formovat něco vlastního. Podobně jako je to u skládání hudby. Výhoda je, že oba dva sledujeme jiné lidi. Takže se třeba patnáct hodin zabývám jedním člověkem a Filipovi to pak předám zkoncentrované na to nejdůležitější a naopak.

Ukázková spolupráce. Fungujete podobně i s dalšími producenty?

Rony: Hodně se učíme sami od sebe. To

musím říct, že úroveň se u nás poslední roky hodně zvedá.

Dá se i výborná písnička špatnou produkcí zabít?

Rony: Co dokáže skladbu zabít okamžitě, je třeba rozladěná kytara nebo nepřesné bicí.

Filip: Ne. Výborný příklad jsou Oasis a třeba jejich Don't Look Back in Anger. Myslím si, že zvuk nahrávky není dobrý. Ale ta skladba je tak skvělá, že je to úplně, ale úplně jedno.

Chceš mi říct, že Oasis měli špatného producenta?